

PACJENCI GILLETTE

(oczami tych, którzy czekają)

„Klinika leczy pacjentów. Wspólnota troski wspiera ludzi”.

I. Pacjenci

Kiedy pacjent po raz pierwszy wchodzi do ośrodka rehabilitacji, rzadko to on wybrał tę chwilę. Często przychodzi z kimś, kto podjął najtrudniejszą ze wszystkich decyzji: by dalej wierzyć, że jakaś droga jeszcze istnieje.

Ten, kto żyje obok niego, nosi w sobie zawsze to samo pytanie. Kiedy skończy się ta udręka? A zaraz potem przychodzi drugie, uparte i ciche:

Dlaczego on? Dlaczego my?

W tych miejscach jednak pacjentami nie są tylko ci, którzy mają diagnozę. Ona należy do medycyny, do klasyfikacji, do protokołów.

Rzeczywistość jest inna.

Pacjentami są także ci, którzy czekają, którzy towarzyszą, którzy podtrzymują. Pacjentami są ci, którzy każdego dnia żyją obok cierpienia, dzieląc lęki, wyrzeczenia, nadzieje i zmęczenie, których żadna dokumentacja medyczna nigdy nie zapisze.

Wchodząc do ośrodka rehabilitacji, spotykasz innych ludzi, inne historie, inne zawieszane losy. I podczas gdy ten, kto jest leczony, często pochłonięty jest własną codzienną walką, ten, kto towarzyszy, obserwuje, porównuje, rozmyśla.

Widzi trudniejsze przypadki, cięższe stany, dłuższe drogi.

I prawie z poczuciem winy myśli:

„Wszystko zważywszy, mogło być gorzej”.

Ale każda osoba, która przychodzi, przynosi inną historię i skrywa w sobie, głęboko, to samo pytanie, odbite i ukształtowane przez niepewność:

Co będzie możliwe jutro?

W chwilach czekania i trwania rozmowy zmieniają charakter. Mówi się coraz mniej o chorobie, a coraz więcej o życiu.

Opowiada się, kim się było wcześniej.

Wspomina się, jak to wszystko się zaczęło.

Dzieli się małymi zwycięstwami, które innym mogą wydawać się nieistotne, a dla kogoś są ogromnym kamieniem milowym.

Mówi się o niewidocznych postępach, o rozczarowaniach, które idą w parze z wytrwałością, o nadziei, która żyje dalej wewnątrz czekania.

Przede wszystkim mówi się o tych, którzy zostają blisko.

O tym, ile wyrzeczeń ponoszą ci, którzy każdego dnia wciąż wyciągają rękę.

I często wyłania się myśl, której nikt nie przewidział:

„Akceptuję to, kim się stałem. Nie to mi ciąży. Cięży mi ciężar, który każę nieść innym”.

To codzienna odwaga.

Cicha odwaga.

Miejsce, w którym nie można sobie pozwolić na poddanie się, gdzie każdy krok wymaga woli, gdzie nawet smutek się ukrywa, by chronić tych, którzy nas kochają.

Bo ci, którzy stoją obok nas, patrzą na nas z uwagą, jakiej być może nigdy wcześniej nie znaliśmy.

Każdy ruch zostaje zauważony.

Każda poprawa jest świętowana.

Każdy krok wstecz jest dzielony.

To my jesteśmy pacjentami.

Ci, którzy szukają drogi powrotu.

Dla jednych krok to rzecz zwyczajna.

Dla innych to zwycięstwo.

A jednak nadzieja wciąż tam stoi, uparta, nawet kiedy wszystko zdaje się mówić co innego.

Przeglądanie się historiom innych uczy nas rozpoznawać wartość tego, co jeszcze mamy.

A kto naprawdę przechodzi przez cierpienie, rozumie prawdę, która często umyka tym, którzy żyją w normalności:

to nie wielkie rzeczy podtrzymują życie.

Czasem wystarcza niewiele.

Czasem wystarcza prawie nic.

I to prawie nic może stać się wszystkim.

II. Epilog

Pacjent to człowiek.

Wspólnota cierpienia to dużo więcej.

Nikt nie może naprawdę powiedzieć: mnie to nigdy nie spotka.

Choroba nie zna dochodów, nie mierzy prestiżu, nie robi różnic społecznych.

Przychodzi bez pytania o pozwolenie i zmienia życie tego, kogo spotyka, i tych, którzy żyją obok niego.

Dlatego powinniśmy uczyć się patrzeć na każdy dzień z większą wdzięcznością.

Często to sami pacjenci najgłębiej rozumieją wartość życia, bo poznali jego kruchość. Wiedzą, jak cenny może być prosty gest, wyciągnięta ręka, mała poprawa, która innym wydaje się nieistotna.

I może właśnie dlatego nikt nie powinien czuć się uprawniony do osądzania.

Nigdy nie wiemy, jaką bitwę toczy osoba, która stoi przed nami.

Nigdy nie wiemy, co kryje się za zamkniętymi drzwiami, za milczeniem, za zmęczeniem, o którym nigdy się nie opowiada.

Cierpienie uczy, że życie składa się nie tylko z tego, co posiadamy, ale z tego, co udaje nam się zachować, kiedy wiele nam się odbiera.

I wtedy odkrywamy prostą prawdę.

Dla jednych krok to rzecz zwyczajna.

Dla innych to zwycięstwo.

A każde zwycięstwo zasługuje na szacunek.

III. Strona autora

Ta praca nie powstała na zamówienie.

Nie została sprzedana.

Nie powstała w celach handlowych.

Została napisana, by dać świadectwo wartości rehabilitacji, ludzkiej godności i relacji między ludźmi.

Jedyna opłata, o którą proszę, to symboliczny dolar – nie jako zapłata za pracę, lecz jako świadectwo wspólnego zaangażowania w kulturę troski, nadziei i odpowiedzialności.

Ferdinando